

سازمان راه‌داری و حمل و نقل جاده‌ای

جمهوری اسلامی ایران

وزارت راه و ترابری

سلسله گزارش‌های:

آشنایی با مدیریت و تشکیلات حمل و نقل در سایر کشورها

نگاه به جامعه در وزارت حمل و نقل آمریکا

دفتر بودجه و تشکیلات
تیرماه ۱۳۸۸

شماره گزارش: ۱۰۱-۱-۸۸

دیباچه

وزارت حمل و نقل ایالات متحده، با علامت اختصاری DOT^۱ به موجب قانون مصوبه کنگره در سال ۱۹۶۶ و با امضاء لیندون جانسون، رئیس جمهور وقت آمریکا، تاسیس شد. این وزارتخانه هم‌اکنون در کل مجموعه وابسته به خود دارای ۵۵ هزار نفر پرسنل است که در آمریکا و نیز سایر کشورهای جهان (در ماموریت‌های بین‌المللی) مشغول به کارند. بودجه سالانه وزارتخانه بالغ بر ۷۰ میلیارد دلار است. اجزای وزارت حمل و نقل عبارتند از:

- Office of the Secretary
- Federal Aviation Administration
- Federal Highway Administration
- Federal Motor Carrier Safety Administration
- Federal Railroad Administration
- Federal Transit Administration
- Maritime Administration
- National Highway Traffic Safety Administration
- Pipeline and Hazardous Materials Safety Administration
- Research and Innovative Technology Administration
- Saint Lawrence Seaway Development Corporation
- Surface Transportation Board

وزارت حمل و نقل، سه ویژگی رفتار حرفه‌ای، کار جمعی و مشتری‌مداری را به عنوان ارزش‌های خود معرفی کرده و با الهام از این ارزش‌ها، ماموریت خود را چنین تعریف می‌کند:

"خدمت به ایالات متحده با تضمین یک سیستم حمل و نقل سریع، ایمن، کارآمد و راحت. سیستمی که امروز و فردا، منطبق بر مصالح ملی و حیاتی کشور است و کیفیت زندگی مردم آمریکا را ارتقاء می‌بخشد."

^۱ - Department of Transportation

اولویت‌های وزارت حمل‌ونقل در دولت جدید آمریکا عبارتند از: ارتقاء ایمنی در تمامی بخش‌ها، احیاء سلامت اقتصادی، ایجاد شغل، شکل‌دهی به اقتصاد سال‌های پیش‌رو از طریق ایجاد زیرساخت‌های جدید حمل‌ونقل و متمرکز ساختن سیاست‌های حمل‌ونقل بر مردمی که از سیستم‌های حمل‌ونقلی استفاده می‌کنند.

برنامه استراتژیک وزارت حمل‌ونقل برای سال‌های ۲۰۰۶ تا ۲۰۱۱ با عنوان ایده‌های جدید برای کشوری رو به پیش، هم‌اکنون در حال اجراست. اهداف استراتژیک وزارتخانه عبارتند از: ارتقاء ایمنی، کاهش ترافیک، ارتباط جهانی، دوستی با محیط زیست، امنیت و تعالی سازمانی. ماموریت DOT در برنامه استراتژیک چنین تعریف شده است:

" اهداف ملی شامل رفاه عمومی، رشد و پایداری اقتصادی و امنیت ایالات متحده مستلزم توسعه سیاست‌ها و برنامه‌های حمل‌ونقلی است؛ برنامه‌هایی که به تامین حمل‌ونقلی سریع، ایمن و راحت منجر شود و این امر با کمترین هزینه جهت سازگاری با اهداف ملی و از طریق حفظ و به‌کارگیری موثر منابع ایالات متحده، محقق گردد."

برنامه مذکور تصویری جامع از وضعیت حمل‌ونقل کشور و اهداف پیش رو، برای یک دوره ۵ ساله، به نمایش می‌گذارد. این برنامه بر روی وبسایت وزارتخانه قابل مشاهده است.

وزارت حمل‌ونقل ایالات متحده تاکنون ۱۶ وزیر به خود دیده است که از این میان، ۲ نفر آفریقایی‌تبار، یک نفر آسیایی‌تبار (از حوزه پاسیفیک) و دو نفر زن بوده‌اند. این وزارتخانه در عمر ۴۳ ساله خود تاکنون فراز و فرودهای بسیار داشته است. اداره تاریخ^۲ در وزارت حمل‌ونقل، مسئول ثبت و انتشار وقایع تاریخی مربوط به این وزارتخانه است.

گزارش حاضر با رویکردی ویژه به معرفی بخش‌هایی از وزارت حمل‌ونقل آمریکا می‌پردازد. ویژگی مشترک این بخش‌ها، مسئولیت آن‌ها در حوزه اجتماعی است. اغلب این بخش‌ها مختص حوزه حمل‌ونقل نیستند و در تشکیلات سایر حوزه‌ها نیز وجود دارند. فلسفه وجودی همگی آن‌ها نگاه به انسان و جامعه در حین انجام وظایف تخصصی است. وظایفی که در صورت غلبه نگاه تک‌بعدی به مسئولیت‌های سازمانی می‌تواند به غفلت از رسالت‌نهایی این مسئولیت‌ها که همانا ارتقاء توأمان رفاه و منزلت انسانی افراد یک جامعه است، منجر شود. امید است که با مطالعه و بررسی تجارب سایر کشورها در این زمینه بتوانیم در ارتقاء طرح‌ها، برنامه‌ها و ایده‌های مشابه در کشورمان، گامی ارزنده به پیش برداریم.

^۲ Office of the Historian

اداره حقوق مدنی (Office of Civil Rights)

هر شخصی از حقوقی مشخص، تضمین شده و غیر قابل انتقال برخوردار است. این حقوق با عنوان حقوق مدنی شناخته می‌شود. هرگاه چنین حقوقی بواسطه تعلق فرد به گروه یا طبقه‌ای خاص نقض شود، عمل تبعیض رخ داده است. تبعیض می‌تواند بر مبنای نژاد، رنگ، جنسیت، مذهب، ملیت، سن و یا ناتوانی فیزیکی فرد صورت گیرد. قانون حقوق مدنی مصوب سال ۱۹۶۴، چنین تبعیض‌هایی را در سرتاسر ایالات متحده منع می‌کند. این قانون پس از مبارزات طولانی و خستگی‌ناپذیر سیاهان آمریکا، با عنوان جنبش حقوق مدنی و به رهبری مارتن لوتر کینگ، به تصویب کنگره آمریکا رسید. ادارات حقوق مدنی در تشکیلات دستگاه‌های دولتی آمریکا از جمله وزارت حمل‌ونقل، مسئول نظارت بر حسن اجرای این قانون و قوانین مرتبط در دستگاه‌های دولتی هستند.

وزارت حمل‌ونقل متعهد به حفاظت از حقوق مدنی کارکنان و مرتبطین این وزارتخانه است و این مسئولیت به عهده اداره حقوق مدنی گزارده شده است. مراجعین به این اداره می‌توانند کارکنان DOT، مشتریان، شرکت‌های طرف قرارداد و متقاضیان استخدام باشند. هریک از نهادهای وابسته به DOT نیز دارای یک اداره یا مشاور حقوق مدنی می‌باشند.

ماموریت اداره حقوقی مدنی شامل دو بخش است. بخش اول مربوط به کارکنان می‌شود. این اداره مسئول ممانعت از تبعیض بر مبنای نژاد، رنگ پوست، ملیت، جنسیت، سن، مذهب و ناتوانی فیزیکی در حوزه مسائل مربوط به اشتغال کارکنان است. همچنین اگر فردی به جهت گزارش مواردی از تبعیض یا مشارکت در تحقیقات مرتبط با این موارد در معرض تلافی‌جویی قرار گیرد، اداره حقوق مدنی مسئول پیگیری قانونی مسئله است؛ چرا که قانون حقوق مدنی هرگونه رفتارهای انتقام‌جویانه را در این حیطه منع می‌کند. بخش دیگر وظایف این اداره مربوط به حوزه برون سازمانی است؛ با این تعریف که هرگونه تبعیض بر مبنای موارد مذکور در فعالیت‌ها و برنامه‌هایی که مشمول کمک‌های مالی فدرال است ممنوع بوده و اداره حقوق مدنی مسئول نظارت بر این امر می‌باشد. ممانعت از تبعیض در استخدام و رسیدگی به موارد شکایت در این خصوص نیز به عهده این اداره است.

کلیات و وظائف اداره حقوق مدنی به شرح ذیل است:

- تضمین برابری فرصت شغلی برای کارکنان DOT و متقاضیان استخدام

- تحقیق در خصوص اظهارات صورت‌گرفته در زمینه وقوع تبعیض

- تامین شرایط لازم برای جبران آسیب وارده به کارکنانی که قربانی تبعیض شده‌اند
- تضمین برخورداری یکسان تمام ذینفعان از مشارکت در برنامه‌های حمل و نقلی که با سرمایه‌گذاری DOT صورت می‌گیرد.
- تضمین رعایت حقوق مدنی در برنامه‌های برون‌سازمانی و ارزیابی و نظارت بر سازمان‌های وابسته در این زمینه
- توسعه سیاست‌های حقوقی مدنی در همکاری با سازمان‌های وابسته و سایر نهادهای فدرال

قانون عدم ترس

مبارزه برای برابری حقوق مدنی در قرن جدید نیز ادامه یافته است. در سال ۱۹۹۶، خانم دکتر مارشا کالمان آدبایو، یک آمریکایی آفریقایی‌تبار و تحلیلگر ارشد سازمان حفاظت محیط زیست آمریکا، گزارشی انتقادی درباره فعالیت یک شرکت معدنی آمریکایی در کشور آفریقای جنوبی به مقامات ارشد سازمان ارائه کرد. گزارش مذکور حاوی دلائل مستند در خصوص تاثیرات زیان‌آور استخراج فلز وانادیوم بر محیط زیست و سلامت انسان‌ها توسط شرکت مربوطه بود. اما گزارش با بی‌اعتنایی سازمان مواجه شد. خانم آدبایو گزارش خود را به سازمان‌های دیگر ارائه کرد و همزمان در دادگاه بر علیه سازمان حفاظت محیط زیست اقامه دعوا نمود. در ۱۸ آگوست سال ۲۰۰۰ یک دادگاه فدرال، سازمان مذکور را به جهت نقض حقوق مدنی خانم مارشا کالمان آدبایو بر مبنای رنگ پوست، نژاد و جنسیت، گناهکار شناخت و آن را به پرداخت ۶۰۰ هزار دلار خسارت به نامبرده محکوم کرد. خانم آدبایو پس از این ماجرا اقدام به بسیج حرکتی به نام ائتلاف عدم ترس برای مقابله با تبعیض کرد. از آن جا که فعالیت‌های آدبایو منجر به تنش‌هایی میان او و سازمان متبوعش شد، او موضوع حفاظت قانونی از کارکنانی را که موارد تخلف کارفرمایان خود را گزارش می‌کنند نیز در متن حرکت اعتراضی خود گنجانده. فعالیت‌های این گروه منجر به تصویب قانونی جدید در کنگره آمریکا در سال ۲۰۰۲ تحت عنوان قانون ضد تبعیض و ضدتلافی جویی علیه کارکنان دولت، معروف به قانون عدم ترس^۳ شد. قانون جدید، نهادهای فدرال را در خصوص قوانین ضد تبعیض و حفاظت از کارکنانی که تخلف مقامات را گزارش می‌کنند، در معرض پاسخگویی بیشتری قرار می‌دهد. مهمترین جنبه قانون جدید، ملزم نمودن نهادهای فدرال به پرداخت خسارت از بودجه خود، در صورت نقض قوانین مذکور است.

^۳ - The Notification and Federal Employee Antidiscrimination and Retaliation Act (No-Fear Act)

وزارت حمل و نقل هر ساله گزارشی در خصوص اجرای این قانون تحت عنوان گزارش قانون عدم ترس به کنگره آمریکا ارائه می‌دهد. متن این گزارش‌ها برای اطلاع عموم منتشر می‌شود و بر روی وبسایت وزارتخانه قابل مشاهده است. مسئولیت این کار به عهده اداره حقوق مدنی است. این روال در سایر نهادهای دولتی نیز انجام می‌گیرد.

اداره بازرسی عمومی (Office of Inspector General)

اداره بازرسی عمومی در چارچوب وزارت حمل و نقل فعالیت می‌کند. مسئولیت آن، ارتقاء کارآمدی از طریق ممانعت از اتلاف منابع، کلاهبرداری و سوءاستفاده در برنامه‌های مرتبط با وزارتخانه است. این کار از طریق ممیزی و تحقیق در روند انجام امور صورت می‌گیرد. اداره مذکور در زمینه پیشرفت برنامه‌های موجود و همچنین در زمینه وضع قوانین و مقررات جدید با کنگره آمریکا همکاری می‌کند.

اداره بازرسی عمومی تحت قانون بازرسی عمومی (مصوب سال ۱۹۷۸) عمل می‌کند. به موجب این قانون، ادارات بازرسی عمومی در نهادهای دولتی از استقلال عمل برخوردارند و امکان مداخله در کار آنها وجود ندارد. مقام مسئول بازرسی عمومی در وزارتخانه توسط رئیس جمهور و بر پایه شایستگی و توانایی، نه بر مبنای ملاحظات سیاسی، انتخاب می‌شود و به تایید سنا می‌رسد. او می‌تواند در حوزه‌های مختلف از قبیل مسائل مالی، مدیریتی، حقوقی و عملکرد عمومی نهاد مربوطه وارد شود. تنها رئیس جمهور می‌تواند مقام مسئول را پیش از به پایان رسیدن دوره خدمتش برکنار کند که دلایل آن نیز باید به اطلاع کنگره برسد.

قانون بازرسی عمومی، مقامات را از مداخله در روند تحقیقات بر حذر می‌دارد و همچنین بازرسی عمومی را ملزم می‌کند که وزیر و کنگره را از یافته‌های خود آگاه سازد. گزارشات مربوطه سالی ۲ بار منتشر شده و بر روی وب سایت در دسترس عموم قرار داده می‌شود. بخش‌هایی از گزارشات که می‌تواند مورد توجه افکار عمومی واقع شود، برای رسانه‌ها ارسال می‌گردد. بخشی از یافته‌ها نیز که قابلیت انتشار عمومی ندارد، می‌تواند به موجب قانون آزادی اطلاعات درخواست شود.

کارکنان وزارت حمل و نقل ملزم به همکاری با اداره بازرسی عمومی در تحقیقات مربوطه هستند. همکاری به مفهوم پاسخ به سئوالات و ارائه اطلاعات مورد نیاز است. آنها همچنین ملزم به گزارش تخلفات صورت گرفته در زمینه نقض قوانین، سوء استفاده، اتلاف منابع، سوء مدیریت و فعالیت‌های خارج از قاعده در برنامه‌های وزارتخانه هستند. کارکنانی که در تحقیقات مشارکت می‌کنند، در برابر اقدامات تلافی‌جویانه محافظت می‌شوند. این امر به موجب ۵ قانون مجزای فدرال (از جمله قانون عدم ترس) تضمین شده است. اداره بازرسی عمومی، اقدامات تلافی‌جویانه را در صورت وقوع به مقامات وزارتخانه گزارش می‌کند. همزمان شورایی تحت عنوان شورای ویژه، موارد مذکور را به

هییتی با نام هییت محافظت از سیستم‌های شایسته گزارش می‌کند. این هییت به موجب قانون، قدرت توقف اقدامات غیرقانونی علیه کارکنان، بازگشت به کار مستخدمی که در نتیجه این گونه اقدامات از کار برکنار شده است و انجام اقدامات تادیبی در باره مقامات متخلف را دارد. این اقدامات بسته به شدت تخلف می‌تواند برکناری، تعلیق، توبیخ، تنزل رتبه و یا جریمه نقدی تا مبلغ ۱۰۰۰ دلار باشد.

اداره بازرسی عمومی دارای یک خط تلفن ۲۴ ساعته است که در تمام روزهای هفته پاسخگوست. کارکنان، پیمان‌کاران و عموم مردم می‌توانند موارد تخلف را از طریق این خط گزارش کنند. (این خط تلفن برای استفاده‌کنندگان، بدون هزینه است.) ارائه گزارش تخلفات همچنین از طریق فکس و ایمیل و نیز از طریق تکمیل یک فرم آنلاین که بر روی وبسایت قرار داده شده است، امکان‌پذیر است. ثبت هویت گزارش‌کننده الزامی نیست و در صورت ثبت، هویت مذکور تا حداکثر مرزی که قانون تعیین می‌کند محفوظ خواهد ماند.

رسالت نهایی اداره بازرسی عمومی در وزارت حمل‌ونقل، کمک به تضمین ایمنی سفرها و کارآمدی سیستم‌های حمل‌ونقل در سراسر ایالات متحده است. این اداره دارای ۴۱۰ نفر پرسنل (در سراسر آمریکا) شامل بازرس، تحلیلگر، متخصصان علوم کامپیوتر، اقتصاددان و کارشناسانی در سایر حوزه‌هاست. رشته‌های تحصیلی مطلوب برای اشتغال در این اداره، در وزارت حمل و نقل آمریکا، عبارتند از: حسابداری، امور مالی، علوم کامپیوتر، حقوق، بازرگانی و مدیریت.

گفتنی است که تشکیل ادارات بازرسی عمومی در نهادهای دولتی در سال ۱۹۷۸ و پس از بروز سلسله‌ای از موارد سوء استفاده در دستگاه‌های دولتی به تصویب کنگره آمریکا رسید. کنگره بر این اعتقاد بود که با وجود ادارات بازرسی مستقل در نهادهای فدرال، منابع مالی متعلق به مالیات دهندگان با احتیاط بیشتری مصرف شده و با دقت بیشتری حسابرسی خواهد شد. بعلاوه دولت به ابزار قوی‌تری برای ممانعت از تقلب، سوء استفاده و اتلاف منابع مجهز خواهد شد. نتیجه این امر، افزایش اعتماد عمومی به دولت خواهد بود. شعار عمومی ادارات بازرسی در سراسر ایالات متحده عبارت است از: کارآمدی، پاسخگویی، درستی

اداره سودمندسازی کسب و کارهای کوچک و کم‌بازده

(Office of Small and Disadvantaged Business Utilization)

در سال ۱۹۵۳، کنگره آمریکا قانون کسب و کارهای کوچک را به تصویب رساند. به موجب این قانون، یک نهاد ملی با عنوان اداره کل کسب و کارهای کوچک با هدف تشویق و توسعه کسب و کارهای کوچک و کمک به اقلیت‌ها و افراد دارای موقعیت ضعیف، برای اخذ وام و کسب آموزش‌های لازم، تاسیس شد. در متن قانون، در توجیه لزوم حمایت از کسب و کارهای کوچک، چنین آمده است:

"ماهیت سیستم اقتصادی بنگاه‌های خصوصی آمریکایی، رقابت آزاد است. . . حفظ و گسترش چنین رقابتی، شرطی اساسی نه تنها برای رفاه اقتصادی بلکه برای امنیت ملی است."

وظیفه اداره کل کسب و کارهای کوچک عبارت است از کمک، ارائه مشاوره، حمایت و محافظت از منافع بنگاه‌های کوچک اقتصادی، تا حد امکان. مطابق قانون مصوب، این نهاد باید تسهیم عادلانه منافع حاصل از قراردادهای دولتی و فروش دارایی‌های مازاد را تضمین کند. این نهاد در توصیف اهمیت حوزه فعالیت خود چنین می‌گوید:

" ما این واقعیت را پذیرفته‌ایم که کسب و کارهای کوچک برای سلامت و استحکام اقتصاد ما، برای بنای آینده آمریکا و برای کمک به آمریکا به منظور رقابت در بازارهای جهانی ضرورتی حیاتی است."

علاوه بر اداره کل کسب و کارهای کوچک، کلیه نهادهای فدرال ملزم به ایجاد اداره کسب و کارهای کوچک در تشکیلات خود می‌باشند. این اداره مستقیماً به بالاترین مقام نهاد مربوطه گزارش می‌دهد. مأموریت آن، حفظ و تقویت اقتصاد ملی از طریق کمک به استقرار و ادامه حیات کسب و کارهای کوچک و یاری‌رسانی اقتصادی به گروه‌های آسیب‌خورده است.

اداره کسب و کارهای کوچک در چارت تشکیلاتی وزارت حمل و نقل آمریکا نیز وجود دارد. این اداره با عنوان اداره سودمندسازی کسب و کارهای کوچک و کم‌بازده، موظف به تضمین حداکثر فرصت‌های عملی برای مشارکت بنگاه‌های کوچک در قراردادهای مابین وزارتخانه و بخش خصوصی است. این اداره مأموریت خود را چنین تعریف کرده است:

" حصول اطمینان از اینکه اهداف و سیاست‌های وزارت حمل و نقل در خصوص کسب و کارهای کوچک اجرا می‌شود و خدمات مورد نیاز کسب و کارهای کوچک به شیوه‌ای منصفانه، موثر و کارآمد در اختیار آنان قرار می‌گیرد. این خدمات شامل ایجاد فرصت‌ها، ارائه کمک‌های فنی و خدمات مالی است."

کسب و کارهای کوچک باید دارای ۴ مشخصه باشند:

۱- انتفاعی باشند.

۲- در ایالات متحده مستقر باشند.

۳- از طریق پرداخت مالیات و به کارگیری مواد، محصولات و نیروی کار آمریکا به اقتصاد کشور یاری رسانند.

۴- اندازه آنها از حدی که در قانون برای کسب و کارهای کوچک تعریف شده، بیشتر نباشد. (این اندازه بسته به

نوع فعالیت، بر اساس تعداد کارکنان یا حجم سرمایه تعریف می‌شود. در فعالیتهایی که ملاک سنجش، تعداد

کارکنان است، حد تعداد کارکنان ۵۰۰ نفر و در فعالیتهایی که ملاک سنجش حجم سرمایه است، حد مذکور

۳۳/۵ میلیون دلار تعریف شده است.)

گروه‌های هدف در قانون کسب و کارهای کوچک عبارتند از:

- کسب و کارهای کوچک

- کسب و کارهای کوچک کم‌بازده

- کسب و کارهای با مالیکت زنان

- کسب و کارهایی که به لحاظ تاریخی کم‌بازده هستند. (ویژه مناطق جغرافیایی با شرایط خاص)

- کسب و کارهای با مالکیت کهنه‌سربازان (سربازان بازگشته از جنگ)

- کسب و کارهای با مالکیت معلولین جنگ

- بنگاه‌های اقتصادی کم‌بازده (این بنگاه‌ها دارای تعریف مشخصی است که یکی از شاخص‌های آن، مالکیت

بنگاه توسط آمریکاییان آفریقایی تبار، آسیایی تبار، اسپانیایی‌ها، آمریکاییان بومی و زنان است.)

رئیس اداره کسب و کارهای کوچک در وزارت حمل و نقل آمریکا خطاب به مشتریان این اداره می‌گوید:

" شما شایسته احترام و شایسته دریافت بالاترین سطح خدمات در زمینه مساعدت و مشاوره برای کار با وزارت حمل

و نقل هستید. ما جزواتی برای تشویق، ترغیب و آماده‌سازی شما به منظور رقابت برای مشارکت در قراردادهای حمل

و نقلی منتشر کرده‌ایم. ما همچنین، کمک‌های مدیریتی و فنی و نیز کمک‌های مالی ویژه در پروژه‌های مرتبط با

حمل و نقل به شما ارائه می‌کنیم."

پیمان‌کاران بزرگ فدرال نیز در هنگام عقد قرارداد متعهد می‌شوند که حداکثر فرصت‌های ممکن را در هنگام اجرای

قرارداد برای کسب و کارهای کوچک فراهم کنند. همچنین وزارت حمل و نقل هر ساله کمک‌های مالی مکمل به

نهادهای ملی و محلی در زمینه احداث بزرگراه، توسعه ترانزیت و بهبود وضعیت فرودگاهها ارائه می‌کند. این نهادها ملزم هستند که مطابق ضوابط تعیین شده، درصدی از این منابع مالی را به بنگاههای اقتصادی کوچک و کم‌بازده اختصاص دهند.

اداره سیاست‌ها و مقررات موادمخدر و الکل

(Office of Drug & Alcohol Policy & Compliance)

به موجب قانون معاینه کارکنان بخش حمل‌ونقل، مصوب سال ۱۹۹۱، کلیه کارکنان بخش‌های مختلف صنعت حمل‌ونقل شامل کارکنان صنعت هوانوردی، حمل‌ونقل جاده‌ای، راه‌آهن، ترانزیت، خطوط لوله و سایر شقوق حمل‌ونقل ملزم به انجام آزمایشات الکل و مواد مخدر هستند. وزارت حمل‌ونقل، مقررات مربوط به مشمولین این قانون، نحوه انجام آزمایشات و روش‌های انجام آن را منتشر می‌کند. این مقررات، کلیه کارکنان بخش حمل‌ونقل را در برمی‌گیرد.

اداره سیاست‌ها و مقررات موادمخدر و الکل در وزارتخانه مسئول انتشار و اجرای مقررات مذکور می‌باشد. رئیس فعلی این اداره دارای سوابق متعدد در حوزه کنترل و پیشگیری از مصرف الکل و مواد مخدر است. وظیفه این اداره حصول اطمینان از اجرای دائمی، موثر و کارآمد سیاست‌ها و اهداف مرتبط با کنترل مصرف الکل و مواد مخدر در بخش حمل‌ونقل با هدف تامین ایمنی در این بخش می‌باشد. این اداره همچنین تلاش می‌کند که تقاضا برای داروهای غیرمجاز در بخش حمل‌ونقل را کاهش دهد و از مصرف این داروها و نیز سوء مصرف الکل ممانعت به عمل آورد. بعلاوه تامین فرصت‌های پیشگیری و درمان برای کارکنان و کارفرمایان بخش حمل‌ونقل از مسئولیت‌های دیگر این اداره است.

اداره سیاست‌ها و مقررات موادمخدر و الکل در اواخر دهه ۱۹۸۰، به منظور ارائه مشاوره به وزارتخانه و نهادهای وابسته به آن در زمینه اعمال مقررات منع مصرف مواد مخدر و آزمایشات مربوط تاسیس شد. این اداره به دنبال تصویب قانون سال ۱۹۹۱ کنگره در زمینه آزمایشات کارکنان بخش حمل‌ونقل توسعه یافت و هم‌اکنون کلیه کارکنان بخش تحت پوشش مقررات وضع شده توسط این اداره قرار دارند. این مقررات ناظر به آزمایشات الکل و مواد مخدر در هنگام استخدام و در حین اشتغال، آزمایشات پس از وقوع تصادفات و آزمایش مجدد در صورت مثبت شدن آزمایشات اولیه می‌باشد. وزارت بهداشت و خدمات اجتماعی، خطوط راهنمای لازم برای انجام بهینه آزمایشات و نحوه تشخیص و نیز حدود مثبت و منفی نتایج آزمایشات را تعیین می‌کند. تقریباً ۱۲/۱ میلیون نفر که به نحوی با ایمنی حمل‌ونقل مرتبطند، مشمول این مقررات می‌باشند.

اداره سیاست‌ها و مقررات موادمخدر و الکل وزارت حمل‌ونقل همچنین کمک‌های بین‌المللی به کشورهای دیگری که خواهان اجرای قوانین مشابه در زمینه مصرف الکل و مواد مخدر هستند، ارائه می‌دهد. از جمله وظایف دیگر این اداره، هماهنگ‌سازی مقررات مربوط با دو کشور کانادا و مکزیک در چارچوب توافقنامه تجارت آزاد آمریکای شمالی (نفتا) می‌باشد.

اداره سیاست‌ها و مقررات موادمخدر و الکل، برنامه‌های خود را با اداره سیاست ملی کنترل موادمخدر در کاخ سفید^۴ هماهنگ می‌کند. اداره مذکور در سال ۱۹۸۸ و پس از تصویب قانون ضد سوء مصرف موادمخدر تاسیس شد و مسئولیت آن تعیین سیاست‌ها و اولویت‌های برنامه ملی کنترل موادمخدر و ارائه مشاوره به رئیس‌جمهور در این زمینه است. این نهاد همچنین بر اقدامات ضد موادمخدر صورت گرفته توسط سایر نهادهای اجرایی، در سطح ملی و بین‌المللی، نظارت می‌کند.

^۴ White House's Office of National Drug Control Policy

قانون آزادی اطلاعات (Freedom of Information Act)

قانون آزادی اطلاعات در ایالات متحده در سال ۱۹۶۶ تصویب شد. به موجب این قانون، هر شخصی حق دسترسی به اطلاعات موجود در نهادهای فدرال را دارد. تمامی شعبات اجرایی دولت ایالات متحده ملزم به آشکارسازی اطلاعات در صورت ارائه درخواست مکتوب می‌باشند. (این امر شامل ۶ مورد معافیت و ۳ مورد استثناست؛ عبارات مذکور در متن قانون تعریف شده‌اند.) حق دسترسی به اطلاعات، قابل طرح در دادگاه است و به موجب فرمان اجرایی ریاست‌جمهوری مورد حمایت قرار می‌گیرد. همچنین در تکمیل این قانون، قانون دیگری در سال ۱۹۷۴ به تصویب رسید که به موجب آن، شهروندان حق دسترسی به اطلاعات شخصی خود را که در نهادهای فدرال نگهداری می‌شود، به دست می‌آورند.

قانون آزادی اطلاعات شامل اطلاعات کنگره و دادگاه‌های فدرال، بخش خصوصی، اشخاص حقیقی و نیز نهادهای ایالتی و محلی نمی‌شود. نهادهای ایالتی تابع قوانین حاکم بر ایالت خود در خصوص نحوه دسترسی به اطلاعات می‌باشند.

در ساختار دولت، نهادی مرکزی که مسئول اجرای قانون آزادی اطلاعات باشد پیش‌بینی نشده و هر نهادی مسئول پاسخگویی به درخواست‌هایی است که راسا به آن ارائه می‌شود. این روال در وزارت حمل‌ونقل نیز وجود دارد و هر یک از ادارات و نهادهای وابسته به DOT دارای یک مرجع راهنما برای قانون آزادی اطلاعات می‌باشند.

در دسامبر ۲۰۰۵ یک فرمان اجرایی در خصوص قانون آزادی اطلاعات تحت عنوان تسهیل افشای اطلاعات توسط رئیس‌جمهور وقت صادر شد. به موجب این فرمان، در هر نهاد یک مقام رسمی بلند پایه برای نظارت بر قانون آزادی اطلاعات منصوب می‌شود. این مقام به بالاترین مقام سازمان در زمینه اجرای قانون مذکور مشاوره می‌دهد و مسئول تهیه گزارش در زمینه عملکرد نهاد مربوط در رابطه با اجرای این قانون است. فرمان مذکور همچنین تمامی نهادهای فدرال را ملزم می‌کند که یک یا چند مرکز ارائه خدمات برای راهنمایی مراجعه‌کنندگان ایجاد کنند.

وبسایت وزارت حمل‌ونقل آمریکا شامل مجموعه وسیعی از اطلاعات مورد نیاز مراجعه‌کنندگان از جمله گزارش‌های سالیانه مالی است. در صورتی که مراجعه‌کننده‌ای نتواند پاسخ سؤالات خود را در وبسایت بیابد می‌تواند رسماً درخواست اطلاعات مورد نیاز خود را ارائه دهد. هر یک از بخش‌های وزارتخانه مسئول ارائه اطلاعات مربوط به خود هستند. همانگونه که ذکر شد یک مقام مسئول در وزارتخانه بر چگونگی اجرای قانون آزادی اطلاعات در کلیه بخش‌های وزارتخانه نظارت می‌کند. چگونگی درخواست و دریافت اطلاعات تابع دستورالعمل مشخصی است و هر

یک از بخش‌ها دارای یک مرکز ارائه خدمات و نیز یک مسئول پاسخگویی به مراجعات است که مشخصات آن‌ها همراه با شماره تماس بر روی وب سایت قرار دارد.

وزارت دادگستری آمریکا مسئول هماهنگی‌های مربوط به قانون آزادی اطلاعات در این کشور است. در وبسایت وزارت دادگستری فهرستی از نهادهای فدرال به‌همراه نام و مشخصات مقام مسئول قانون آزادی اطلاعات در هر نهاد وجود دارد.

گفتنی است که تا پیش از تصویب قانون آزادی اطلاعات در سال ۱۹۶۶، شهروندان برای دسترسی به اطلاعات مورد نیاز باید حق خود را برای کسب اطلاعات ثابت می‌کردند؛ در حالیکه امروزه به‌موجب قانون مذکور، این حق به رسمیت شناخته شده است و نیازی به اثبات آن نیست. کسی که درخواست اطلاعات می‌کند ملزم نیست برای علت درخواست خود توضیحی ارائه دهد؛ چراکه دریافت اطلاعات، حق او می‌باشد. مطابق با قانون آزادی اطلاعات، دانستن صرفاً یک نیاز نیست بلکه یک حق است.

برای اطلاعات بیشتر در این زمینه می‌توانید به گزارش: **آژانس بزرگراه‌های انگلستان و قانون آزادی اطلاعات** (از مجموعه گزارش‌های دفتر بودجه و تشکیلات) مراجعه نمایید.

تهیه‌کننده: به‌رنگ طاهری

منبع اصلی تهیه این گزارش عبارت‌است از:

وبسایت وزارت حمل‌ونقل آمریکا (www.dotgo)